

heden vil føles som en Lettelse paa en 55 Mill. Kr. Vel at mærke, man kan nok gøre den Bemærkning, at f. Eks. den forøgede Automobilskat paa 5 Mill. Kr. er en ny Skat. Men det føles i Virkeligheden som en Lettelse af Kommunens Beboere.

Der er for det første de samlede Takstnedsættelser. Jeg tager nu Staten først og regner med de 15 Mill. Kr. for Statsbanerne og de 6 Mill. Kr. for Postvæsenet, som allerede var foreslaaet og gennemført af den forrige Regering; det bliver 21 Mill. Kr.'s Lettelse. Dertil kommer saa de 9,4 Mill. Kr.'s Skatnedsættelse, som vi lige har vedtaget, saadan at det vil være en Lettelse overfor Staten for Skatteyderne paa en 30,4 Mill. Kr. For Kommunerne vil Forholdet stille sig saaledes, at de faar i forøget Automobilskat 5 Mill. Kr. og i Omsætningsskat af Automobiles 6,5 Mill. Kr. Med andre Ord, dels overføres 6,5 Mill. Kr. til Kommunerne, dels faar de en forøget Skatteindtægt. Den Besparelse, Kommunerne kan vente sig i Henhold til de Udgiftsnedsættelser, der har fundet Sted, skulde være 8,8 Mill. Kr. Det er altsaa noget over 20 Mill. Kr.

Jeg maa maaske i Anledning af den Udtalelse, der faldt fra det ærede Medlem Hr. Rode, indskyde den Bemærkning, at Kommunerne altsaa faar dobbelt saa stor en Lettelse som den, Skatteyderne faar i Forhold til Staten, og de private skulde altsaa faa en Formindskelse i deres Udgifter paa 4,3 Mill. Kr. Derved vilde det i Virkeligheden føles som en Lettelse for Kommunerne og de private paa 24,6 Mill. Kr. Men enten man nu betaler Skat til Staten eller til Kommunerne eller betaler til de forskellige Fonds, er Forholdet jo alligevel det, at Lettelsen mærkes lige stærkt; om man betaler til Invalidefonden eller i Form af Kommuneskat, det kan omtrent være det samme. Jeg skulde mene, at disse 55 Mill. Kr. vil ikke være uden Virkning for vort Erhvervsliv.

Men naar man nu ser paa den Besparelse og alle disse Nedskæringer, der har fundet Sted, for at disse Beløb kan komme til Stede, er der sagt mange haarde Ord om det Arbejde, vi har gjort i Vinter. Jeg maa maaske indskyde den Bemærkning, at jeg aldrig rigtig har forstaaet, hvordan det skulde være muligt at skaffe Lettelser uden ved at fremskaffe Besparelser. Det

var afgjort nødvendigt at finde Besparelser, for at de offentlige Udgifter overhovedet kunde nedsættes. Men naar man har hørt Socialdemokraterne her i Salen, og for Resten ogsaa paa Møder og i deres Presse, har det altid lydt fra dem, at vi har gjort Uret mod Tjenestemændene, de gamle og de syge, de fattige og Invaliderne og dem, der kom til Skade ved Ulykkestilfælde. Og Takstnedsættelserne kom Bønderne til gode, og Indkomst- og Formueskatten kom de store Ejendomsbesiddere til gode.

Saadan omtrent har det lydt. Og jeg har i disse Tider tænkt paa, at det egentlig var overordentlig trist at være Socialdemokrat. De ser ingen af Livets Lyssider, men kun de mørke. Det synes jeg maa gøre Menneskene triste i Hu. Og det synes jeg i Regelen det ærede Medlem Hr. Stauning var, naar han var heroppe paa Talerstolen. Jeg tænkte, det ligger i, at han ikke ser Lyssiderne i det Arbejde, vi har gjort.

Redaktør Marinus Kristensen har jo paa et Møde i Kolind talt om, hvordan de gæve Venstremænd længes efter at komme hjem, og siger bl. a.: „Hvad er der at vente efter? Er ikke Nedskæringen fuldbyrdet? Er det ikke sandt, at Luften er meget daarlig paa Christiansborg? Ja, i Sandhed, jeg vil raade alle Mennesker med normal Lugtesans til at holde sig for Næsen, naar Læstet med Udbyttet af den raadne Nedskæringspolitik svinger ud af Porten.“ Det er ikke milde, ej heller skønne Udtryk, der bruges om det Arbejde, som er udført i Vinter.

Det kunde da være ganske interessant at se, hvor megen Realitet der er i de Beskyldninger, der rettes imod os. Jeg maa maaske først have Lov til at pege paa, hvad jeg sagde ved Finanslovens første Behandling i Efteraaaret. Jeg gjorde gældende, at for saa vidt man vilde skabe et Grundlag for, at de offentlige Byrder og da ganske specielt de kommunale Byrder kunde nedsættes og Taksterne nedsættes, saa var det en bydende Nødvendighed, at der skulde spares. Men naar det blev sagt, at man ikke vilde være med til at spare paa Lønninger eller paa social Forsorg, saa tillod jeg mig at sige, at saa var det egentlig ganske hen i Vejret at tale om at fremskaffe Besparelser; og det dokumenterede jeg med Tal.

Til de Lønninger, der hvilede direkte